

Δεν έχω χρόνο (Νίκος Ευδάκης)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : 15 Ιανουαρίου, 2006

Όταν με ρωτάνε «πώς πάει;» απαντώ χωρίς να σκεφτώ «τρέχω». Όταν αποχαιρετώ κάποιον παλιό φίλο, έναν γνωστό, ύστερα από τυχαία συνάντηση, μας ακούω σαν τρίτος: «Τα λέμε... Τηλεφώνησε κι εσύ!» Ξέρω την ίδια στιγμή ότι δεν πρόκειται να τα ξαναπούμε, δεν πρόκειται να τηλεφωνηθούμε, εκτός κι αν τα ξαναφέρει η τύχη. Δεν θα πούμε τίποτε. Όχι γιατί δεν έχουμε λόγια, αλλά γιατί δεν έχουμε χρόνο.

Η πόλη καταπίνει τον χρόνο, το βλέπεις στα πετρωμένα πρόσωπα των οδηγών καθώς αργοκυλάνε μποτιλιαρισμένοι. Τα πρόσωπα είναι κρύα, ο νους τρέχει αλλού ή απλώς στέκει παγωμένος, το ανθρώπινο σμάρι βρίσκεται μέσα σε μια φουσαλλίδα που πηγαίνει όπως αυτή θέλει, μαρσάρει και φρενάρει, επιταχύνει και κόβει. Ο χρόνος μες στη φουσαλλίδα είναι ενιαίος και αυτόνομος, ανεπηρέαστος απ' τα ρολόγια των περιεχομένων. Οι περιεχόμενοι απλώς κυλούν μαζί με τη φουσαλλίδα.

Στο πολυάνθρωπο ποτάμι των πόλεων ο χρόνος δεν μας ανήκει, δεν τον ορίζουμε. Ο χρόνος μάς περιέχει και μας φεύγει, γλιστρά διαρκώς απ' τα ακροδάχτυλα και πάντα τον κυνηγάμε. Η πιο κυριολεκτική έκφραση αυτού του ατέρμονου κυνηγητού έρχεται από τον αγγλόφωνο κόσμο των business: deadline. Δεν είναι προθεσμία, δεν είναι όριο, είναι μια διαρκής υπενθύμιση του θανάτου. Μετά τη γραμμή, ο μη χρόνος...

Ζούμε στη μεθόριο του κόκκινου αλάρμ. Από τη μια, η πάλλουσα ζωή, το κυνηγητό, η τρεχάλα, οι ανάσες και οι παύσεις. Από την άλλη, το σκότος, η ακινησία του μη χρόνου. Σε χαραμάδες ανάμεσα στο ανάμεσα, ξετρυπώνουμε καμιά φορά τα «έχει ο Θεός», «πρώτα ο Θεός», «να 'μαστε καλά και βλέπουμε», «αν είμαστε καλά», κοινότοπα ξόρκια που κουβαλάνε ελπίδα, σοφή διστακτικότητα, οικονομία.

Στο λεωφορείο βλέπω τα πρόσωπα: βαριά, ανθρώπων εργατικών. Βαρύθυμα βλέμματα, αδειασμένα. Τα χέρια σφίγγουν μια τσάντα, τσαλακώνουν ένα χαρτάκι. Είναι ξένοι οι περισσότεροι, και μερικοί νέοι, με φοιτητικό πάσο. Όταν πηγαίνω για δουλειά, αυτοί επιστρέφουν· το βλέμμα δεν έχει δύναμη ούτε το ρολόι να κοιτάξει. Εγώ κοιτάω το ρολόι, ψαχουλεύω νευρικά το κινητό, όπως κάνουν οι πρωινόι. Βλέπω το βέλος του χρόνου μου αντίδρομο με το δικό τους -υποθέτω. Το βέλος μ' έχει πιάσει απ' τον γιακά και με πάει, μοιραίο.

Στη μοτοσικλέτα ο χρόνος οικονομείται το ίδιο, βιώνεται διαφορετικά. Αυτόνομος, μέσα στην πιο γρήγορη ατομική φουσαλλίδα, προσπερνάς, ελίσσεσαι, προφταίνεις. Φτάνεις νωρίτερα... Πού; Γιατί; Οδηγείς ανακλαστικά πια, γίνεσαι ένα με τη ροή, μαντεύεις την κίνηση με επίκτητους αισθητήρες, είσαι ένας νέος ανθρωπότυπος, πρακτικός, δραστήριος, με φορεσιά, εξάρτυση, handsfree, στοχοπροσήλωση. Ανήκεις στην τεράστια φυλή των μαχητών της πόλης, μετέχεις στο αδιάκοπο delivery, ένας

από χιλιάδες ανθρώπους-κούριερ που οργώνουν την άσφαλτο με πίτσες, επιταγές, cd, περισπούδαστα χαρτιά, λάπτοπ, δικόγραφα. Ο δίτροχος κερδίζει τον χρόνο με κόπο, με ένταση, επαίρεται για την επίφαση των τευτωμένων δεκάλεπτων που κέρδισε. Όλοι, ανεξαρτήτως φυσαλλίδας και επιτάχυνσης, έχουν τις στιγμές του freeze· όταν ο χρόνος δεν παγώνει ακριβώς, αλλά αργοσταλάζει. Όταν περιμένεις στον προθάλαμο ενός νοσοκομείου, έξω από χειρουργείο, έξω από ιατρικό συμβούλιο. Όταν συχωρνάς έναν φίλο τρώγοντας ψαρόσουπα. Τότε ο χρόνος διαστέλλεται για να χωράει σκέψεις, η ζωή φλασάρει κατά ριπάς ή παγώνει, τα λόγια αποκτούν βάρος, όλα επανεκτιμώνται.

Σε τέτοια σύνορα, με το κορμί αδύναμο ή άδειο, πράγματι βιώνεις τον χρόνο, τον μετράς στάλα στάλα, προλαβαίνεις να δεις την κάφτρα του τσιγάρου, ανακαλύπτεις χρώματα στο δειλινό, βλέπεις τη λεωφόρο ακίνητη από ψηλά, σαν φαντασμαγορία κινηματογραφική, τα αυτοκίνητα γλιστράνε αργά, οι λάμπες φθορισμού διαβρώνουν πρόσωπα, οι ψίθυροι ακούγονται καθαρά.

Ενώπιον του αμετάκλητου, ο χρόνος ξαναγίνεται βιολογικός και αναστοχαστικός. Ενώπιον της εκμηδένισης, ο νους αναζητεί παρηγοριά στον ενιαίο χρόνο της μεταφυσικής· γυρεύει να προεκτείνει, να διαρκέσει, να κρατηθεί, να προβάλει. Ο πρακτικός άνθρωπος ξαρματώνεται, αποκαλωδιώνεται, το always otouch δεν χρησιμεύει. Εκεί δεν υπάρχει www, επικοινωνία. Είσαι εσύ και εσύ. Βλέπεις τον χρόνο σαν αυτό που είναι: ζωή.

Υστερα επιστρέφεις. Εγκλωβίζεσαι πάλι στη βαριά φυσαλλίδα, κυλάς στους δρόμους, βιάζεσαι, σπρώχνεις τον καιρό, σε πάει.

(Πηγή: "Καθημερινή")